Ім’я її
(Фрагменти з поеми)
З дитинства ще, серед німої ночи
Холодна і прозора тінь стоїть…
Шестикольонним сном – ім’ям дівочим
Ввійшла вона в душі моєї міт.
І от тепер я розповісти хочу
Про ймення, кинуте в безумний світ…
Осяйний пил із ночі снігової
Звучав смичком, – і зазвучало двоє.

Відчуй: і в старовинних є річах
Біль схований – серцям одкриті шуми.
В кутах порожніх скринь є волохатий жах,
Свій голос подає нам кожда річ у сумі
І пестить кождий дотик у руках
Сухого дерева живучий струмінь.
То в душу нам пливе з провалів скринь
Обличчя милого неясна тінь.

Ти, серце, рухи рук і голос
І тюль її убрання бережеш…
Душа задумалась і розкололась.
Під шум, під пахощі сосни живеш,
Під вітер ніжний, як дівочий волос,
Її з поміщицької ночі ждеш
В шестикольоннім сні, з іменням Бога.
Хрест од свічі чорніє над порогом.

Ой, випав сніг… Церков далекі бані
Гудуть і тануть у холодній млі.
Загублений у сніжнім океані
Маєток панський мовби від землі
За ялинкову синь пливе в тумані,

За обрії і за церков шпилі.
Так, я провів дитинство там у ньому,
В краю великому і сніговому.

Згасає день високий і холодний
В крутих і диких берегах зорі,
В таловині студеній, Великодній,
Підтятий дзвонами… і димарі
У небо стелять марева. Сьогодні
Ти, свіченько, всю ніч мені гори —
"Та", в білій шубці, в опустілім домі
Хитнеться тінню і хитнеться пломінь.

Блиск інея… (ти – блиск сокири, ти
Сей рік у мойому життю відмітив).
Як голова відтята, без мети
Котився рік, – і очи піводкриті
Стулились… Я почув слова: – "Лети!
І буде світ тоді нелюдським світом…"
Схилилась ніч і снила крізь вікно.
Мов се було в чужім життю давно.